

Usamljenost rađa misao

Hana Kovačević

Oktobar 2014

"Ja cijeli život sanjam kako odlazim uz rijeku starim parobrodom koji vozi sol." -Šejn

Volim ljude, a ne čudovišta. Posvuda su, ali kako god da bilo, mi smo većinu vremena sami. Prepušteni svojim mislima i osjećanjima. To može biti opasno. Posvuda su, ali mogu da se osjećam usamljeno. Hodam kroz ulice ispunjene ljudima i neljudima. Ja sam samo jedno zrno riže u polje koje je toliko veliko da se stapa s horizontom. Ja sam samo jedna zvijezda u galaksiji. Zamišljala sam da sam potpuno sama, kao jedina preživjela osoba u nekom post-apokaliptičnom filmu. Radnje su uništene, iz kafića se ne osjeti miris kafe i ulice su prazne. Poput Dorothy iz "Čarobnjaka iz Oza" klepnem nanulama i vratim se u stvarnost. Saberi se, Hana.

Čitala sam knjige. Stranicu po stranicu, poglavlje po poglavlje. Svačiji sam život živjela, osim ovoj. Stvarnost nisam mogla podnijeti. Usamljenost je ljudsko stanje koje treba prigriliti, kao i svako drugo i to je ono što nas čini ljudima. Usamljenost njegujem kao mak u rano proljeće. Da, biti usamljen je grozomorno i iscrpljujuće, ali ima svoju svrhu. Biti usamljen znači biti prepušten sam sebi i tamo sami sebe upoznajemo. Ako sebe ne poznajemo i ne razumijemo, ne možemo očekivati da to neko drugi uspije. Najbolje je sam sebe poznavati i ne dozvoliti stoci da nam stoji na putu. Nikad se ne treba nadati da će nas neko u potpunosti razumjeti, jer ćemo se ubitačno razočarati. Ja sam svoja najbolja prijateljica, najbolji šef i najbolji kritičar. To ne znači da mi niko ne treba. Nisu svi ljudi neljudi.

Da, usamljenost rađa misao, ali moja misao je rodila moju usamljenost.